

Arrest

nr. 326 574 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212/2
1200 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MOUBAX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 24 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 26 augustus 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, Pashtoun van origine en geboren te zijn in [K.B.] (district Watapur, provincie Kunar). De laatste zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan heeft u in het dorp [A.] (district Asadabad, provincie Kunar) gewoond. U ging naar school tot de zesde graad middelbaar onderwijs en hielp uw maternale oom af en toe in zijn winkel.

Uw twee broers [H.] en [Naq.] waren werkzaam voor de Afghaanse overheid. Uw broer [H.] was soldaat bij de nationale politie en uw broer [Naq.] werkte als bodyguard bij uw paternale oom [M.S.] die zelf een hoog gepositioneerde procureur was. Vijf jaar voor de machtsovername werd uw broer [H.] gedood door de taliban

onderweg naar zijn werk en een paar maanden later is ook uw broer [Naq.] samen met uw paternale oom [M.S.] gestorven bij een bomexplosie in Kunar. In datzelfde jaar is uw vader vermoord in de moskee omdat hij leerkracht was op een meisjesschool.

Na hun dood, gedurende vijf jaar tot aan de machtsovername, verhuisde u samen met uw moeder, jongere broer en zus naar jullie huis in het centrum van [A.] zonder enige problemen te kennen. Uw broer [Nas.] trad toen in dienst bij het leger om wraak te nemen op de taliban na de dood van uw familieleden. Hij werd getransfereerd naar Kabul waar hij tot aan de machtsovername heeft gewerkt.

Vijf dagen na de machtsovername zijn de taliban naar jullie huis gekomen en hebben ze alles doorzocht. Ze hebben u en uw broer [Nas.] geslagen en ze vonden documenten en wapens van uw broers terug. U zag uw broer [Nas.] toen voor het laatst en sindsdien ontbreekt elk nieuws van hem. De volgende dag ging u naar uw maternale oom, die u vervolgens geholpen heeft om uit Afghanistan te vluchten.

U verliet Afghanistan zes dagen na de val van Afghanistan (i.e. ongeveer eind augustus 2021). Via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk bent u doorgereisd naar België waar u op 23 februari 2022 aankwam. Op 24 februari 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Twee of drie maanden na de machtsovername hebben de taliban een dreigbrief aan uw moeder gegeven. Tevens kwamen ze één keer langs om naar u te vragen. Uw jongste broer werd ook lastig-gevallen omdat u in België herkend werd door Afgaanse mensen en aldus geweten is dat u in het buitenland verblijft.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën van de volgende documenten neer: uw papieren en elektronische taskara, een schoolattest, de taskara's van uw drie broers, de sterfaktes van uw vader en uw twee broers [Naq.] en [H.], een document om aan te tonen dat u hulp verkreeg van een organisatie na de dood van uw familieleden, een appreciatiebrief van uw broer [Nas.], twee dreigbrieven van de taliban, verschillende foto's van uw broer [Nas.] bij het leger, verschillende foto's van uw paternale oom, en vier video's van gewapende soldaten in uniform.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van de werkzaamheden van uw familieleden bij de voormalige Afgaanse overheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1, d.d. 06/06/2023, p. 16, 17). U heeft uw vervolgingsfeiten niet aannemelijk weten te maken, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende vrees voor vervolging.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw bijzonder vage en ontoereikende kennis over de werkzaamheden van uw verschillende familieleden. Hoewel niet verwacht wordt dat u alle details moet kunnen vertellen over hun tewerkstelling, kan toch een zekere basiskennis verwacht worden over hun concrete functies en activiteiten, zeker omdat het werk van uw familieleden aan de basis zou liggen van uw vervolgingsfeiten. Uw verklaringen aangaande de tewerkstelling van uw broer [H.], die als soldaat voor de politie werkte, waren immers zeer oppervlakkig (CGVS 1, p. 7, p. 8). Uitgenodigd te vertellen over het werk van [H.] kwam u in eerste instantie niet verder dan te poneren dat u enkel weet dat hij naar zijn werk en daarna terug naar huis ging (CGVS 1, p. 7). Aangemoedigd om meer te vertellen over zijn werkzaamheden, stelt u louter dat uw broer soldaat was en voegt u er aan toe dat hij aanvankelijk tewerkgesteld was als agent bij de politie, uiteindelijk promoveerde naar soldaat en dat hij tevens voor de NDS heeft gewerkt maar of hij al dan niet

ging vechten, weet u echter niet te zeggen (CGVS 1, p. 8; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 27/07/2023, CGVS 2, p. 8). Hoewel u vervolgens wat informatie kan geven over de inschrijvingsprocedure en hoeveel het loon van uw broer bedroeg, slaagt u er verder niet in enige anekdote te reproduceren over de job van uw broer [H.], noch heeft hij u ooit verteld over een gevecht of een ander incident tijdens zijn dienst (CGVS 1, p. 8, p. 11; CGVS 2, p. 8, p. 9). Dit is frappant, gelet op uw verklaringen dat uw broer eenmaal om de twee tot drie maanden op verlof kwam (CGVS 1, p. 11). Gelet op bovenstaande vage en oppervlakkige verklaringen slaagt u er niet in te overtuigen aangaande de job van uw broer [H.], waardoor u zijn tewerkstelling niet aannemelijk weet te maken.

Ook wanneer gepeild werd naar de activiteiten van uw broer [Naq.], die bodyguard zou zijn geweest voor uw paternale oom [S.M.S.], een hoog gepositioneerde procureur bij de NDS, waren uw verklaringen zeer vaag en oppervlakkig. Over de werkzaamheden van [Naq.] komt u niet verder dan te stellen dat zijn job gelijkgesteld was aan een soldaat en zijn job louter inhield om uw oom te bewaken, hem te begeleiden naar alle plaatsen waar hij naartoe ging en dat hij altijd meereed met de auto (CGVS 1, p. 7, p. 9; CGVS 2, p. 4). Vervolgens verzocht om meer te vertellen over de job van uw oom [M.], herhaalde u meermaals dat hij een grote procureur was, die het bevel gaf om soldaten te sturen naar plaatsen waar er oorlog of een gevecht was en hun te controleren, alsook was het zijn taak om de taliban naar de gevangenis door te sturen (CGVS 1, p. 8, p. 9, p. 15; CGVS 2, p. 3, p. 4, p. 5). Gepeild naar de manier waarop uw oom die soldaten controleerde, stelt u vaagweg dat hij soldaten naar een gevecht stuurt en aangeeft wanneer ze mogen terugkomen (CGVS 2, p. 4). U kan weliswaar duiden waar het kantoor van uw oom zich bevond, doch verdere zaken over zijn tewerkstelling kan u echter niet toevoegen, noch heeft uw oom iets gezegd over zijn job of gedeeld met u omdat u nog een klein kind was (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 3 p. 4). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat u toentertijd nog jong was, kan echter worden verwacht dat u zich hiertoe informeert, daar uw vervolgingsfeiten gestoeld zijn op de werkzaamheden van uw familieleden. Ook aangaande de job van uw broer [Naq.] was u niet in staat een anekdote aan te halen (CGVS 1, p. 11). Uw rechtvaardiging dat men in Afghanistan niet over dergelijke zaken spreekt of u nog jong was (CGVS 2, p. 8), kan niet worden weerhouden, daar – zoals reeds eerder gesteld – verwacht kan worden dat u zich hiertoe informeert. De vaststelling dat u amper kon uitweiden over de werkzaamheden van uw broer en paternale oom, doet ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van hun tewerkstelling.

Vervolgens slaagt u er evenmin in het profiel van uw broer [Nas.] als agent bij de speciale eenheden aannemelijk te maken, waardoor de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van uw familieleden verder ondermijnd wordt. Ook over de job van uw broer [Nas.] legde u immers oppervlakkige verklaringen af. Hoewel u enige informatie bezit aangaande zijn werkplaats en de eenheid waarvoor hij tewerkgesteld was, slaagt u er niet in om de nodige uitleg te geven over zijn activiteiten bij de speciale eenheden (CGVS 1, p. 13, p. 14; CGVS 2, p. 9, p. 10, p. 11). Gepeild naar zijn activiteiten bij de NDS, stelt u vaagweg dat hij naar hevige gevechten werd gestuurd als er onvoldoende soldaten ter plaatse waren en dat uw broer in dienst was getreden om wraak te nemen na de dood van uw familieleden (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 10). Ook over zijn werkzaamheden komt u er niet toe een anekdote te vertellen en ontbrak het u aan informatie over zijn collega's of zijn commandant (CGVS 1, p. 23; CGVS 2, p. 10, p. 12). Evenmin kan u duiding geven bij de door u neergelegde foto's aangaande de werkzaamheden van uw broer. U geeft weliswaar de locatie van de foto's mee, maar verdere informatie heeft u niet (CGVS 1, p. 15). Om uw beperkte kennis te rechtvaardigen stelt u dat uw broer u had opgedragen om hem als onbestaande te beschouwen tot hij de dood van uw familieleden had gewroken en men in Afghanistan niet zegt waar of wat met doet qua werk, hetgeen geen vergoelijking is voor uw gebrekkige kennis, gelet op uw verklaringen dat u in telefonisch contact stond met uw broer en uw moeder hem regelmatig ging bezoeken in Nangarhar in de periode van zijn werkzaamheden bij de speciale eenheden (CGVS 1, p. 23; CGVS 2, p. 10). Het is dan ook weinig plausibel dat u geen interesse in zijn werkzaamheden zou hebben vertoond. Dat u zich amper informeerde naar de job van uw broer [Nas.], plaatst de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling op de helling.

Uw gebrekkige kennis over de werkzaamheden van uw verschillende familieleden bij de voormalige Afghaanse overheid leidt er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun profielen en bijgevolg aan de hieraan door u gekoppelde vervolgingsfeiten. Bovendien kan nergens uit de door u neergelegde bewijsstukken, met name de foto's van uw oom en van uw broer [Nas.] in legeruniform alsook de vier video's van soldaten in uniform, jullie familieband blijken. Niet alleen was uw broer [Nas.] niet herkenbaar op de video's, ook slaagde u er niet in om verdere uitleg te geven bij deze video's, noch zou uw broer hier duiding bij gegeven hebben (CGVS 2, p. 9, p. 10). Voorts legt u geen enkel (begin van) bewijs neer om de samenwerking tussen uw broer [Naq.] en uw oom [M.S.] aan te tonen. U stelt niet over een foto van hen beiden te beschikken omdat men in Afghanistan niet veel foto's van elkaar neemt, alsook omdat er geen foto's met militairen worden getrokken (CGVS 2, p. 6). Gelet op deze verklaringen, is het dan ook merkwaardig dat u er wel in slaagt om foto's van uw broer [Nas.] neer te leggen en hij tevens in de mogelijkheid verkeerde om u video's door te sturen (CGVS 2, p. 10). Hoewel u uw elektronische taskara neerlegt, legt u een papieren versie van de taskara's van uw drie broers neer. De authenticiteit van de taskara's van uw drie broers kan echter niet worden nagegaan, daar dit allen kopieën betreffen. Op basis van

de beschikbare informatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt voorts dat in Afghanistan corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten, waardoor weinig bewijswaarde aan de taskara's van uw broers kan worden gehecht. Om de identiteit van uw oom [M.] aan te tonen, legt u geen enkel (begin van) bewijs neer. Gelet op bovenstaande vaststellingen toont u dan ook op geen enkele manier uw familieband met de personen waarvan u beweert dat het uw familieleden zijn, aan. Dit tast op ernstige wijze uw geloofwaardigheid aan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat verschillende familieleden voor de voormalige Afghaanse overheid tewerkgesteld waren. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de oorzaak van de door u gevreesde vervolging moet ook de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die u en uw familie in Afghanistan gekend zouden hebben in twijfel worden getrokken. Zo dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over het incident waarbij uw oom en uw broer om het leven kwamen, niet overeenstemmen met de beschikbare informatie. U verklaarde dat het enkel uw oom en uw broer waren die het slachtoffer werden van de explosie (CGVS 1, p. 17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud toonde u echter een post op Facebook van een Amerikaan genaamd [A.S.] waarop dezelfde foto's van uw oom te zien waren als de foto's die u neerlegde op het CGVS, samen met een link naar een krantenartikel van Pajhwok die berichtte over het incident van de bomexplosie (CGVS 2, p. 5). Hieruit blijkt dat de bomexplosie zich voordeed op 1 oktober 2013. Uw vermeende oom [M.] kwam toen om het leven in de regio van [A.]. Zoals de beschikbare informatie aantoont wordt gewag gemaakt van twee andere slachtoffers, met name zijn twee bodyguards. Op basis van het artikel kan echter niet gesteld worden of zij de aanslag al dan niet overleefden. U verklaarde echter meermaals veertien jaar oud te zijn geweest op het moment van het incident waarbij uw oom en broer om het leven kwamen, alsook op het moment dat uw vader overleed en dat de dood van uw verschillende familie-leden zich in hetzelfde jaar afspeelden, hetgeen u ongeveer vijf jaar voor de machtsovername situeerde (CGVS 1, p. 7, p. 12, p. 16, p. 17, p. 18; CGVS 2, p. 5, p. 8, p. 14, p. 18). Daar u geboren bent in 2002 en de machtsovername zich voordeed in augustus 2021, zou dit betekenen dat bovenstaande feiten zich aldus in het jaar 2016 zouden moeten hebben afgespeeld. Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen, herhaalt u wederom veertien jaar oud te zijn geweest en dat u misschien een verkeerde datum heeft gezegd (CGVS 2, p. 18). Dit is niet ernstig en vergoelijkt bovenstaande incoherentie allerminst. Wat betreft de vermelding in het artikel van een tweede bodyguard die verwond werd bij de bomexplosie, stelt u deze persoon niet te kennen (CGVS 2, p. 21). Het is dan ook merkwaardig dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare informatie, waardoor de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen verdere documenten kan aanbrengen om de dood van uw vermeende oom te staven. Hoewel op basis van het artikel blijkt dat [M.] daadwerkelijk om het leven kwam, blijkt uit niets dat dit uw oom betreft. U stelt immers geen foto's van zijn begrafenis te hebben, terwijl hij een hooggeplaatste procureur was (CGVS 2, p. 6), hetgeen merkwaardig is.

Vervolgens blijft u in het ongewisse wat betreft de talibanleden die uw verschillende familieleden gevisieerd hebben, hetgeen aldus de oorzaak is van uw vrees voor de taliban. Vooreerst is het frappant dat u er niet in slaagde weer te geven wie van de taliban uw vader hadden bedreigd in de moskee, terwijl de taliban uw vader zomaar openlijk in een luidspreker in de grote moskee van het nabijgelegen dorp gedurende het vrijdaggebed hadden bedreigd (CGVS 2, p. 15, p. 16). Gevraagd naar wie verantwoordelijk was voor de dood van uw oom of uw broer [H.], stelt u dit niet te weten (CGVS 1, p. 18). Evenmin weet u te zeggen wie van de taliban aanwezig waren bij de huiszoeking na de machtsovername (CGVS 1, p. 20, p. 21). Voorts kan u niet duiden wie naar u vroeg na uw vertrek, noch heeft uw oom dit achterhaalt, noch kan u duiden wie de twee of drie personen waren die uw broer lastigvallen voor de school na uw vertrek (CGVS 2, p. 19, p. 20). Hoewel u vervolgens wel kan duiden dat [O.B.] achter de dood van uw vader zat (CGVS 1, p. 18), is uw informatie over deze talib vrij beperkt. U weet weliswaar dat [O.B.] gearresteerd werd door de Amerikanen, ze hem meegenomen hebben naar Kabul en dat hij uiteindelijk twintig jaar celstraf kreeg (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 16). Gepeild naar zijn functie bij de taliban, moet u het antwoord schuldig blijven en stelt u vaagweg dat als hij ergens naartoe ging, veel mensen ook naar hem toekwamen (CGVS 1, p. 18). Gevraagd naar wat er gebeurde met [O.] na de machtsovername, wist u te vertellen dat hij ondertussen was vrijgekomen, een grote job bij de taliban zou hebben en in het district Watapur werkzaam is (CGVS 2, p. 18). U heeft echter niet gevraagd naar zijn activiteiten bij de taliban, doch vermoedt u dat hij zeker een districtshoofd of soldaat is geworden (CGVS 2, p. 18). Dat u hierover geen zekerheid kan verschaffen en zich evenmin geïnformeerd heeft over de persoon die uw familie jarenlang gevisieerd heeft en momenteel op vrije voeten is – waardoor hij nog steeds een gevaar vormt voor uw achtergebleven familieleden – is dan ook zeer merkwaardig en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten.

Vervolgens slaagt u er niet in te overtuigen aangaande de huidige situatie van uw broer [Nas.]. Daar waar u verklaarde dat uw broer [Nas.] tot op heden vermist is, u hem de laatste keer tijdens de nacht van de huiszoeking heeft gezien en er sindsdien geen contact meer is met hem (CGVS 1, p. 22; CGVS 2, p. 12), kan

u geen verklaring bieden waarom uw broer niet samen met u het land verliet. Gevraagd waarom u niet samen met [Nas.] uit Afghanistan bent vertrokken, komt u niet verder dan te poneren dat uw maternale oom ervoor zorgde dat u het land kon verlaten en u sindsdien geen contact meer had met [Nas.] (CGVS 2, p. 12, 13). Nochtans stelde u dat [Nas.] naar huis was gekomen naar aanleiding van de val van Afghanistan en dat hij tijdens de huiszoeking geslagen werd door de taliban, waardoor het vreemd is dat hij niet met u gevlucht zou zijn (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 12, p. 13). Evenmin vroeg u aan uw oom welke oplossing hij bedacht had voor uw broer, noch kan u duiden wat het plan van uw broer was (CGVS 2, p. 13). Dat u slechts een uur met hem had doorgebracht op het moment van de huiszoeking, is geen vergoelijking hiervoor (CGVS 2, p. 13). Verwacht kan immers worden dat u zich informeert naar het lot van uw broer. Gepeild naar wat u vervolgens allemaal ondernomen heeft om te weten te komen wat er met hem is gebeurd, verklaarde u hiernaar te hebben gevraagd bij uw maternale oom en uw moeder belde, doch antwoordde uw maternale oom vaagweg dat uw broer ergens naartoe is gegaan en uw moeder u niets zegt (CGVS 1, p. 22; CGVS 2, p. 13). Of uw oom al dan niet op de hoogte is van de verblijfplaats van uw broer [Nas.], weet u niet te zeggen, noch zou uw oom hier verdere uitleg over hebben gegeven (CGVS 2, p. 13). Dit is niet ernstig. Verwacht kan worden dat u of uw familie meer inspanningen zouden leveren om te achterhalen wat er met uw broer [Nas.] gebeurd zou kunnen zijn, gezien het belang ook voor uw vrees op vervolging. De nalatende houding van u of uw familieleden doet afbreuk aan uw ingeroepen vrees voor vervolging en plaatst de nodige vragen bij de verdwijning van uw broer.

Daarnaast dienen er nog enkele bevreemdende elementen in uw verklaringen omtrent uw vervolgingsfeiten opgemerkt te worden. Zo is het frappant dat de taliban kort na de machtsovername een huiszoeking hebben uitgevoerd doch uw broer [Nas.] hierbij niet zouden hebben meegenomen. In de context die u schetste waarbij uw vader, uw oom en uw twee broers reeds jaren geleden werden gedood omwille van hun werkzaamheden voor de overheid, de taliban na de machtsovername op zoek waren naar mensen die bij de voormalige overheid hadden gewerkt en daarbij het algemeen geweten was dat jullie familie veel martelaars hadden gegeven voor de overheid, kan namelijk niet begrepen worden waarom de taliban uw broer [Nas.] op dat moment niet zouden hebben meegenomen (CGVS 1, p. 16, p. 20). U rechtvaardigt dit door te stellen dat de taliban van Kunar niet op de hoogte waren dat hij in dienst was getreden omdat hij in Kabul werkte waardoor ze [Nas.] niet hebben meegenomen tijdens de huiszoeking (CGVS 1, p. 21, p. 22). Dit valt echter niet te rijmen met uw verklaringen dat de taliban naar de werkplek van uw broer waren gekomen op het moment van de machtsovername en in Afghanistan iedereen alles over iedereen weet (CGVS 1, p. 22 CGVS 2, p. 19). Hierop gewezen, repliceert u dat de taliban [Nas.] bij de huiszoeking niet meteen hebben meegenomen omdat ze toen de kans nog niet hadden om mensen mee te nemen of te vermoorden, omdat het nog maar het begin van de overname was (CGVS 2, p. 19). Dit houdt echter weinig steek gelet op uw verklaringen dat de taliban in het verleden er niet voor terugdeinsden om verschillende familieleden te vermoorden. Tot slot dient nog gewezen te worden op een discrepantie in uw verklaringen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u immers dat de taliban vijf dagen na de machtsovername uw huis doorzochten (CGVS 1, p. 16, p. 20). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat de huiszoeking de avond van de machtsovername zelf had plaatsgevonden (CGVS 2, p. 12). Bovenstaande vaststellingen nopen er verder toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u geschetste vervolgingsfeiten.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat verschillende familieleden bij de voormalige Afgaanse overheid tewerkgesteld waren, waardoor u de problemen van u en uw familie met de taliban die hieruit voortvloeiden, evenmin aannemelijk wist te maken. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de voorgehouden problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen

gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024-02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm\(europa.eu\)](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm(europa.eu))) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en

disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen.

De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te

worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghaanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot achttien- of negentien jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, gelet op uw verklaringen kort na de machtsovername te zijn vertrokken en vijf maanden onderweg te zijn geweest (CGVS 1, p. 6, p. 16, p. 22), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar school ging en uw maternale oom hielp in zijn winkel (CGVS 1, p. 4).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Kunar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over de aanwezigheid van de taliban op het platteland (CGVS 2, p. 15). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van tweeënhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS 1, p. 5), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt

teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw (elektronische) taskara en de taskara's van uw broers zeggen niets over uw asielmotieven. Zoals reeds gesteld kan hieruit uw familieband niet worden afgeleid. Uw schoolattest zegt niets over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Wat betreft de documenten om het overlijden van uw verschillende familieleden aan te tonen, alsook om te staven dat u hulp ontving na hun dood, dient te worden aangestipt dat deze documenten niet aantonen in welke omstandigheden deze personen zouden zijn omgekomen, noch dat dit door toedoen van de taliban zou zijn en u of uw familie hierdoor vervolging dient te vrezen. De appreciatiebrief en de foto's van het werk van [N.] en de foto's van uw oom [M.] missen bewijskracht aangezien u er niet in slaagde om hun werk aannemelijk te maken. Bovendien blijkt uit de toegevoegde informatie dat dergelijke stukken gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken bijzonder relatief is. Aangaande de dreigbrieven kan worden opgemerkt dat dit allen kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Daarenboven dienen dergelijke documenten enkel ter ondersteuning van geloofwaardige verklaring, hetgeen aldus niet het geval is. Wat betreft de USB-stick die het CGVS op 18 augustus 2023 heeft ontvangen dient te worden opgemerkt dat het voornamelijk ging om dezelfde documenten die u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud had neergelegd. Uit de vier toegevoegde video's bleek geenszins dat dit uw familieleden betrof, zoals reeds eerder werd opgemerkt. De Facebookpagina waarnaar u verwijst tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zegt enkel iets over het incident waarbij [S.M.] om het leven kwam (CGVS 2, p. 5), doch dit toont niet aan dat de persoon waarvan sprake uw oom is, noch dat u hiervoor vervolging dient te vrezen. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Zij kunnen op zich de geloofwaardigheid van een relaas niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Inzake de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus betwist verzoeker allereerst de motieven aan de hand waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, meer bepaald van de profielen van zijn verschillende familieleden als medewerkers van de voormalige overheid in Afghanistan en van de problemen met de taliban ingevolge deze profielen, en tracht hij deze te weerleggen.

Verzoeker betoogt verder dat de taliban en hun inlichtingendiensten actueel aanwezig zijn op de luchthaven van Kaboel en ze zouden beschikken over passagierslijsten. Het is volgens hem niet uitgesloten dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden. Hij argumenteert dat hij, gelet op zijn familiebanden met personen die werkten voor de voormalige overheid, riskeert om bij terugkeer te worden gevisieerd door de taliban. Hij voert ook aan vervolging te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan nu hij is verwesterd. Hij wijst er op dat hij vast werk heeft in België en stelt zich te kleden en te gedragen naar de westerse normen. Dit alles beperkt, zo vervolgt hij, zijn aanpassingsvermogen en vergroot het risico dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht kunnen brengen in het

traditionele Afghanistan. Hij betoogt dat het één zaak is om zich aan te passen aan de heersende rurale traditionele cultuur en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan en een andere zaak om zich aan te passen aan het repressieve, extremistische bestuur van de taliban. Hij geeft aan dat hij niet weet wat van hem wordt verwacht bij terugkeer en dat hij niet in staat is om te beseffen hoe hij 'anders' is dan vroeger of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Volgens hem bestaat er een grote kans dat in zijn dorp afwijkend gedrag zal worden doorgegeven aan de lokale talibanleiding. Ter onderbouwing van zijn vrees op grond van verwestering voegt hij bij zijn verzoekschrift een arbeidscontract van bepaalde duur van 15 juli 2024 tot 31 januari 2025 en een bewijs van het volgen van Nederlandse les.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

3.1. Op 30 januari 2025 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;
- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024.

3.2. Op 31 januari 2025 maakt verzoeker een aanvullende nota over, waarin hij aangeeft de volgende nieuwe stukken te willen voorleggen:

- "1. Foto's overlijden oom en broer en activiteiten mbt hun werk
- 2. Arbeidscontract en Nederlandse les".

Hij voegt echter slechts een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur als polyvalent medewerker met aanvang op 1 februari 2025 en een deelcertificaat van de module "NT 2 – Breakthrough 1" van 2 december 2024. Op de zitting worden alsnog kopieën van de volgende stukken gevoegd bij de nota: foto's van het lijk van zijn broer Naq., foto's van de graven van zijn overleden familieleden, de politiebadge van zijn broer Nas., een kaart van zijn broer Naq. en verschillende foto's van zijn familieleden, waaronder foto's van zijn broers H. en Naq. waarop ze in uniform en/of gewapend zijn.

In antwoord op de aanvullende nota van verweerder, stelt verzoeker zich verder in eerste instantie vragen bij de voldoende beschikbaarheid van betrouwbare en objectieve informatie over de actuele situatie in Afghanistan, nu journalisten er worden vervolgd en vrouwelijke journalisten niet mogen werken. Hij wijst op een probleem van onderrapportering door de censuur en vervolging onder de taliban. Hij haalt ook aan dat het UNHCR in een bericht van 28 mei 2024 zijn advies handhaaft om geen Afghanen gedwongen terug te sturen naar hun land. Nog verwijst hij naar rechtspraak van de Raad van november 2023 en betoogt hij dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt onvoldoende actueel is.

Verzoeker maakt vervolgens enkele bijkomende opmerkingen inzake de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan. Op basis van de door het CGVS ter beschikking gestelde landeninformatie erkent hij dat de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen sinds de machtsovername, maar benadrukt hij dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op willekeurige wijze treffen toenemen en willekeurig geweld in veel provincies blijft voorkomen. Het is volgens hem te vroeg om te spreken van een stabilisatie van de veiligheidssituatie. De taliban blijven volgen hem een "actor van geweld", waarbij willekeur heerst.

Verder gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waarbij volgens hem de taliban optreden als actor van vervolging en mee verantwoordelijk zijn voor deze situatie, zowel intern als internationaal. Zo is volgens hem de socio-economische situatie, die sinds de machtsovername nog is verergerd, mee veroorzaakt door de uitsluiting van de (vrouwelijke) helft van de bevolking. In dit verband verwijst hij naar meerdere mediaberichten, die volgens hem ook aantonen dat voormalig overheidspersoneel en hun familie nog steeds worden gevisieerd. De machtsovername door de taliban ligt volgens hem rechtstreeks aan de basis van de actuele situatie en door de wijze waarop de taliban de macht uitoefenen moet volgens hem worden aangenomen dat zij overwegend de oorzaak zijn van de huidige economische en humanitaire crisis. Hij betoogt dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen bijgevolg aan de taliban kan worden verweten, minstens dat het CGVS hiernaar geen actueel onderzoek heeft gevoerd.

Daarnaast betoogt verzoeker dat er onvoldoende gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot een (mogelijkheid tot veilige) terugkeer naar Afghanistan vanuit het Westen. De gekende gevallen van Afghanen die vanuit het Westen terugkeerden zijn volgens hem zo beperkt dat hieruit, zeker wat betreft verwesterde jongeren of zij die als dusdanig worden gepercipieerd, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen worden afgeleid. Inzake de ingeroepen problematische situatie bij terugkeer, en meer algemeen de slechte mensenrechtensituatie, wordt verwezen naar verschillende verslagen en artikelen, waaronder het jaarrapport van Human Rights Watch voor 2023, een rapport van UNAMA van september 2023 inzake de behandeling van gevangenen en de recente rapporten van UNAMA van juli 2024 en van Amnesty International van juli 2024. In het bijzonder wenst verzoeker te wijzen op de situatie in de gevangenissen, gelet op zijn vrees te worden aangehouden. Hij stelt dat zijn vrees voor vervolging op grond van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, wordt bevestigd in de landeninformatie van het CGVS, met name de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van mei 2024 en de hierin opgenomen risicofactoren. Hij benadrukt dat uit deze landeninformatie bovendien blijkt dat een verdenking van het overtreden van de normen van de taliban evenzeer problematisch kan zijn bij terugkeer en dat de regels van de taliban niet zijn neergeschreven en deze steeds strikter worden toegepast. Hij wijst andermaal op zijn werk en integratie in België, op een westerse levensstijl en op een risico om door zijn directe omgeving als afwijkend te worden beschouwd. Verwestering mag volgens hem niet worden verengd *“tot een “morele integriteit” die dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* en hij meent in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling als behorend tot een bepaalde sociale groep.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker in zijn aanvullende nota om de bestreden beslissing te vernietigen, opdat verder onderzoek kan worden gevoerd naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en zijn provincie van herkomst in het bijzonder.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *‘beoordeling van feiten en omstandigheden’* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste

instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.1.3. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming merkt de Raad nog op dat niet wordt betwist dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan daarom worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Verweerder heeft bij zijn aanvullende nota van 30 januari 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie trouwens nog geactualiseerd en aangevuld met de hierboven reeds aangehaalde recente bronnen.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer

dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

4.2.2. Verzoekers asielrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoren op het CGVS van 6 juni 2023 en 27 juli 2023, kan worden samengevat als volgt. Zijn broer H. was soldaat bij de nationale politie en zijn broer Naq. werkte als bodyguard bij zijn paternale oom die een hooggeplaatste procureur was. Vijf jaar voor de machtsovername werd zijn broer H. gedood door de taliban onderweg naar zijn werk en een paar maanden later kwam ook zijn broer Naq. samen met zijn paternale oom om bij een bomexplosie in Kunar. In datzelfde jaar is zijn vader vermoord in de moskee omdat hij leerkracht was op een meisjesschool. Na hun dood trad zijn broer Nas. in dienst bij het leger om wraak te nemen op de taliban. Hij werd getransfereerd naar Kabul waar hij tot aan de machtsovername heeft gewerkt. Vijf dagen na de machtsovername zijn de taliban naar hun huis gekomen en hebben ze alles doorzocht. Ze hebben hem en zijn broer Nas. geslagen en ze vonden documenten en wapens van zijn broers terug. De volgende dag vertrok verzoeker uit Afghanistan. Hij heeft sindsdien geen nieuws meer van zijn broer Nas. Twee of drie maanden na de machtsovername hebben de taliban nog een dreigbrief aan zijn moeder gegeven. Tevens kwamen ze één keer langs om naar hem te vragen. Zijn jongste broer werd ook lastiggevallen omdat hij in België werd herkend door Afghaanse mensen en aldus is geweten dat hij in het buitenland verblijft.

4.2.3. Ter ondersteuning van zijn verzoek en voormeld asielrelaas legt verzoeker kopieën van volgende documenten voor: zijn papieren en elektronische taskara, een schoolattest, de taskara's van zijn drie broers, de overlijdensaktes van zijn vader en zijn broers Naq. en H., een document om aan te tonen dat hij hulp verkreeg van een organisatie na de dood van zijn familieleden, een appreciatiebrief van zijn broer Nas., twee dreigbrieven van de taliban waarvan één gericht aan zijn vader en één gericht aan hemzelf, foto's van zijn broers bij het leger, foto's van zijn paternale oom, vier video's van gewapende soldaten in uniform, foto's van het lijk van zijn broer Naq., foto's van de graven van zijn overleden familieleden, de politiebadge van zijn broer Nas., een kaart van zijn broer Naq. en verschillende foto's van zijn familieleden, waaronder foto's van zijn broers H. en Naq. waarop ze in uniform en/of gewapend zijn.

4.2.4. Deze voorgelegde stukken volstaan in de huidige stand van zaken op zichzelf niet om in hoofde van verzoeker een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad merkt vooreerst op dat alle neergelegde documenten kopieën zijn, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijswaarde hebben. Daarnaast blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheids-beambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (COI Focus *"Afghanistan – corruptie en documentenfraude"*, 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De Raad treedt de commissaris-generaal bovendien bij in het oordeel dat er geen zekerheid bestaat over de familieband van verzoeker met de overige personen van wie hij stukken voorlegt die zouden hebben gewerkt voor de voormalige overheid in Afghanistan. Verzoeker legde voor zijn broers zo enkel kopieën van papieren taskara's neer. Gelet op wat voorafgaat, hebben dergelijke stukken weinig tot geen bewijswaarde. Om de identiteit van zijn oom M. aan te tonen, legde hij verder geen enkel (begin van) bewijs voor. De voorgelegde foto's van de voorgehouden familieleden in legeruniform alsook de vier video's van soldaten in uniform, laten niet toe vast te stellen dat verzoeker werkelijk met hen is verwant. Volgende beoordeling uit de bestreden beslissing wordt overgenomen: *"Niet alleen was uw broer [Nas.] niet herkenbaar op de video's, ook slaagde u er niet in om verdere uitleg te geven bij deze video's, noch zou uw broer hier duiding bij gegeven hebben (CGVS 2, p. 9, p. 10). Voorts legt u geen enkel (begin van) bewijs neer om de samenwerking tussen uw broer [Naq.] en uw oom [M.S.] aan te tonen. U stelt niet over een foto van hen beiden te beschikken omdat men in Afghanistan niet veel foto's van elkaar neemt, alsook omdat er geen foto's met militairen worden getrokken (CGVS 2, p. 6). Gelet op deze verklaringen, is het dan ook merkwaardig dat u er wel in slaagt om foto's van uw broer [Nas.] neer te leggen en hij tevens in de mogelijkheid verkeerde om u video's door te sturen (CGVS 2, p. 10)."* Voor zover ook enkele foto's worden voorgelegd die verzoeker met zijn broers moeten tonen, wordt geen afbreuk gedaan aan de voormelde beoordeling. Aan (afdrukken van) foto's, uit private bron, kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend, aangezien ze door mogelijke inscenering geen garantie

bieden van wat wordt afgebeeld. Het is ook niet steeds mogelijk met zekerheid na te gaan wie op de foto's is te zien, zeker wat de foto's uit verzoekers voorgehouden kindertijd betreft. De foto's kunnen evenmin zekerheid geven over de voorgehouden tewerkstelling van verschillende familieleden van verzoeker voor de voormalige overheid.

Verzoeker stelt dat het logisch is dat hij voor zijn broers geen originele identiteitsdocumenten kan voorleggen, nu hij tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS duidelijk verklaarde dat de taliban een aantal documenten hadden meegenomen. Hij betoogt dat uit het ontbreken van originele stukken niet automatisch mag worden afgeleid dat de voorgelegde kopieën valse stukken betreffen. Hij betoogt verder de identiteit van zijn oom M. te hebben aangetoond door middel van de voorgelegde foto's en de link naar een krantenartikel waarin wordt bericht over het ingeroepen incident met zijn oom en broer. Hiermee wordt echter geen afbreuk gedaan aan de vaststelling dat op basis van de voorgelegde documenten geen voldoende bewijskrachtig bewijs voorligt dat verzoeker verwant is met personen die werkten voor de voormalige overheid. Er wordt op zich ook niet zozeer vastgesteld dat de voorgelegde documenten vals zijn, wel dat hieraan geen tot weinig bewijswaarde kan worden toegedicht. Deze vaststelling wordt niet onderuit gehaald. De Raad ziet verder niet in hoe louter op basis van de foto's van zijn vermeende oom en de link naar een krantenartikel over hoe de persoon op deze foto's om het leven kwam, enige verwantschap met verzoeker zou kunnen worden afgeleid. Hij licht dit ook niet toe. Door voor te houden dat de door hem aangebrachte stukken niet aan de kant mogen worden geschoven en deze bewijzen wat hij heeft verklaard, werpt verzoeker evenmin een ander licht op de voorgaande beoordeling.

Gelet op wat voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen inzake de voorgehouden profielen van zijn familieleden en inzake de voorgehouden persoonlijke problemen met de taliban als gevolg van deze profielen ongeloofwaardig zijn. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.6. De geloofwaardigheid van de profielen van verzoekers broers en van zijn oom als medewerkers van de voormalige overheid in Afghanistan, wordt ernstig ondermijnd doordat zijn kennis over de werkzaamheden van deze familieleden bijzonder vaag en oppervlakkig was.

Wat zijn broer H. betreft, die volgens verzoeker als soldaat werkte bij de politie, deed de commissaris-generaal in dit verband de volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier: *“Uitgenodigd te vertellen over het werk van [H.] kwam u in eerste instantie niet verder dan te pomen dat u enkel weet dat hij naar zijn werk en daarna terug naar huis ging (CGVS 1, p. 7). Aangemoedigd om meer te vertellen over zijn werkzaamheden, stelt u louter dat uw broer soldaat was en voegt u er aan toe dat hij aanvankelijk tewerkgesteld was als agent bij de politie, uiteindelijk promoveerde naar soldaat en dat hij tevens voor de NDS heeft gewerkt maar of hij al dan niet ging vechten, weet u echter niet te zeggen (CGVS 1, p. 8; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 27/07/2023, CGVS 2, p. 8). Hoewel u vervolgens wat informatie kan geven over de inschrijvingsprocedure en hoeveel het loon van uw broer bedroeg, slaagt u er verder niet in enige anekdote te reproduceren over de job van uw broer [H.], noch heeft hij u ooit verteld over een gevecht of een ander incident tijdens zijn dienst (CGVS 1, p. 8, p. 11; CGVS 2, p. 8, p. 9). Dit is frappant, gelet op uw verklaringen dat uw broer eenmaal om de twee tot drie maanden op verlof kwam (CGVS 1, p. 11).”* Verzoeker voert hiertegen ook geen concreet verweer, zodat de gedane beoordeling kan worden overgenomen door de Raad.

Wat zijn broer Naq. betreft, die volgens verzoeker bodyguard was voor zijn paternale oom die procureur was, alsook deze paternale oom zelf, vinden ook de volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen steun in de stukken van het administratief dossier: *“Over de werkzaamheden van [Naq.] komt u niet verder dan te stellen dat zijn job gelijkgesteld was aan een soldaat en zijn job louter inhield om uw oom te bewaken, hem te*

begeleiden naar alle plaatsen waar hij naartoe ging en dat hij altijd meereed met de auto (CGVS 1, p. 7, p. 9; CGVS 2, p. 4). Vervolgens verzocht om meer te vertellen over de job van uw oom [M.], herhaalde u meermaals dat hij een grote procureur was, die het bevel gaf om soldaten te sturen naar plaatsen waar er oorlog of een gevecht was en hun te controleren, alsook was het zijn taak om de taliban naar de gevangenis door te sturen (CGVS 1, p. 8, p. 9, p. 15; CGVS 2, p. 3, p. 4, p. 5). Gepeild naar de manier waarop uw oom die soldaten controleerde, stelt u vaagweg dat hij soldaten naar een gevecht stuurt en aangeeft wanneer ze mogen terugkomen (CGVS 2, p. 4). U kan weliswaar duiden waar het kantoor van uw oom zich bevond, doch verdere zaken over zijn tewerkstelling kan u echter niet toevoegen, noch heeft uw oom iets gezegd over zijn job of gedeeld met u omdat u nog een klein kind was (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 3 p. 4). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat u toentertijd nog jong was, kan echter worden verwacht dat u zich hiertoe informeert, daar uw vervolgingsfeiten gestoeld zijn op de werkzaamheden van uw familieleden. Ook aangaande de job van uw broer [Naq.] was u niet in staat een anekdote aan te halen (CGVS 1, p. 11). Uw rechtvaardiging dat men in Afghanistan niet over dergelijke zaken spreekt of u nog jong was (CGVS 2, p. 8), kan niet worden weerhouden, daar – zoals reeds eerder gesteld – verwacht kan worden dat u zich hiertoe informeert. De vaststelling dat u amper kon uitweiden over de werkzaamheden van uw broer en paternale oom, doet ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van hun tewerkstelling.” Verzoeker herhaalt slechts zijn verklaringen dat hij niet op de hoogte werd gehouden van de activiteiten van deze familieleden en dat hij indertijd nog heel jong was. Nog merkt hij op dat de aard van hun werkzaamheden vereiste dat een zekere discretie in acht werd genomen en dit omwille van de veiligheid. Hij citeert het tweede gehoorverslag van het CGVS inzake zijn verklaringen over zijn broer Naq. en vooral zijn oom. Verzoeker betwist aldus niet concreet dat hij zo goed als niets kon vertellen over het werk van zijn broer en oom. Hij kwam niet verder dan een zeer algemene en vage taakomschrijving en kon zich geen enkel concreet voorval of een concrete anekdote herinneren. Dit doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden tewerkstellingen van zijn broer en oom. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat wel degelijk rekening werd gehouden met zijn nog jonge leeftijd toen deze familieleden nog leefden of nog met zijn uitleg dat in Afghanistan niet zou worden gesproken over dergelijke zaken. De commissaris-generaal merkte terecht op dat dit geen voldoende rechtvaardiging vormt voor het manifeste gebrek aan concrete en doorleefde kennis over het werk van zijn familieleden. Verzoeker geeft duidelijk aan dat hij nog contact heeft met zijn familieleden in Afghanistan (gehoor CGVS I, p. 5), in het bijzonder met zijn maternale oom en zijn moeder, en heeft zo ook de mogelijkheid om via zijn familieleden meer te weten te komen over het vroegere werk van zijn familieleden. Met zijn huidige uitleg dat de aard van hun werkzaamheden vereiste dat er een zekere discretie in acht werd genomen en zijn familie hierop zou hebben gestaan, duidt hij andermaal niet waarom hij hierover achteraf bij zijn familieleden niet meer informatie kon verkrijgen ten behoeve van zijn procedure voor internationale bescherming in België.

Ook de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing inzake verzoekers broer Nas., die volgens verzoeker agent was bij de speciale eenheden, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en ondermijnen de geloofwaardigheid van diens voorgehouden tewerkstelling: “Hoewel u enige informatie bezit aangaande zijn werkplaats en de eenheid waarvoor hij tewerkgesteld was, slaagt u er niet in om de nodige uitleg te geven over zijn activiteiten bij de speciale eenheden (CGVS 1, p. 13, p. 14; CGVS 2, p. 9, p. 10, p. 11). Gepeild naar zijn activiteiten bij de NDS, stelt u vaagweg dat hij naar hevige gevechten werd gestuurd als er onvoldoende soldaten ter plaatse waren en dat uw broer in dienst was getreden om wraak te nemen na de dood van uw familieleden (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 10). Ook over zijn werkzaamheden komt u er niet toe een anekdote te vertellen en ontbrak het u aan informatie over zijn collega's of zijn commandant (CGVS 1, p. 23; CGVS 2, p. 10, p. 12). Evenmin kan u duiding geven bij de door u neergelegde foto's aangaande de werkzaamheden van uw broer. U geeft weliswaar de locatie van de foto's mee, maar verdere informatie heeft u niet (CGVS 1, p. 15). Om uw beperkte kennis te rechtvaardigen stelt u dat uw broer u had opgedragen om hem als onbestaande te beschouwen tot hij de dood van uw familieleden had gewroken en men in Afghanistan niet zegt waar of wat met doet qua werk, hetgeen geen vergoelijking is voor uw gebrekkige kennis, gelet op uw verklaringen dat u in telefonisch contact stond met uw broer en uw moeder hem regelmatig ging bezoeken in Nangarhar in de periode van zijn werkzaamheden bij de speciale eenheden (CGVS 1, p. 23; CGVS 2, p. 10). Het is dan ook weinig plausibel dat u geen interesse in zijn werkzaamheden zou hebben vertoond. Dat u zich amper informeerde naar de job van uw broer [Nas.], plaatst de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling op de helling.” Verzoeker komt andermaal niet veel verder dan het louter herhalen van bepaalde van zijn verklaringen. Hij betoogt dat, zoals hij verklaarde, zijn familie er op stond dat er niet te veel werd verteld over de functie van zijn broer en dit ook voor de veiligheid en gelet op zijn jonge leeftijd. Hiermee wordt de beoordeling hieromtrent echter nog niet weerlegd of in een ander daglicht gesteld. Ook kan worden verwezen naar wat hierover eerder reeds werd gesteld. Nog wordt opgemerkt dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek reeds 19 jaar oud was, en dus niet meer zo jong gedurende de laatste jaren van het voorgehouden werk van deze broer.

4.2.7. De Raad herhaalt in dit verband bovendien dat verzoeker niet het bewijs kan leveren dat hij werkelijk is verwant met de personen die op de voorgelegde foto's en video's in legeruniform zijn te zien of met de

hooggeplaatste procureur en diens bodyguard die omkwamen bij het incident waarvan een krantenartikel voorligt.

4.2.8. Enkele bijkomende vaststellingen bevestigen verder enkel maar de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de ingeroepen vervolgingsfeiten en vrees voor de taliban.

4.2.9. Allereerst slaagt verzoeker er niet de volgende beoordeling door de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, aan de hand waarvan wordt vastgesteld dat verzoeker in het ongewisse blijft wat betreft de talibanleden die zijn verschillende familieleden viseerden en wat aldus de oorzaak is van zijn vrees voor de taliban: *“Vooreerst is het frappant dat u er niet in slaagde weer te geven wie van de taliban uw vader hadden bedreigd in de moskee, terwijl de taliban uw vader zomaar openlijk in een luidspreker in de grote moskee van het nabijgelegen dorp gedurende het vrijdaggebed hadden bedreigd (CGVS 2, p. 15, p. 16). Gevraagd naar wie verantwoordelijk was voor de dood van uw oom of uw broer [H.], stelt u dit niet te weten (CGVS 1, p. 18). Evenmin weet u te zeggen wie van de taliban aanwezig waren bij de huiszoeking na de machtsovername (CGVS 1, p. 20, p. 21). Voorts kan u niet duiden wie naar u vroeg na uw vertrek, noch heeft uw oom dit achterhaalt, noch kan u duiden wie de twee of drie personen waren die uw broer lastigvallen voor de school na uw vertrek (CGVS 2, p. 19, p. 20). Hoewel u vervolgens wel kan duiden dat [O.B.] achter de dood van uw vader zat (CGVS 1, p. 18), is uw informatie over deze talib vrij beperkt. U weet weliswaar dat [O.B.] gearresteerd werd door de Amerikanen, ze hem meegenomen hebben naar Kabul en dat hij uiteindelijk twintig jaar celstraf kreeg (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 16). Gepeild naar zijn functie bij de taliban, moet u het antwoord schuldig blijven en stelt u vaagweg dat als hij ergens naartoe ging, veel mensen ook naar hem toekwamen (CGVS 1, p. 18). Gevraagd naar wat er gebeurde met [O.] na de machtsovername, wist u te vertellen dan dat hij ondertussen was vrijgekomen, een grote job bij de taliban zou hebben en in het district Watapur werkzaam is (CGVS 2, p. 18). U heeft echter niet gevraagd naar zijn activiteiten bij de taliban, doch vermoedt u dat hij zeker een districtshoofd of soldaat is geworden (CGVS 2, p. 18). Dat u hierover geen zekerheid kan verschaffen en zich evenmin geïnformeerd heeft over de persoon die uw familie jarenlang gevisieerd heeft en momenteel op vrije voeten is – waardoor hij nog steeds een gevaar vormt voor uw achtergebleven familieleden - is dan ook zeer merkwaardig en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten.”* Door louter te herhalen dat O.B. achter de dood van zijn vader zou zitten en dat de persoon die ze verdachten werd gearresteerd en 20 jaar celstraf heeft gekregen en te bevestigen dat hij geen zekerheid kan geven over diens huidige functie of activiteiten maar dit geen afbreuk hoeft te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, wordt geen afbreuk gedaan aan deze beoordeling.

4.2.10. Daarenboven toont de commissaris-generaal op overtuigende wijze aan dat verzoekers verklaringen over het incident waarbij zijn voorgehouden oom en broer om het leven kwamen niet overeenstemmen met de beschikbare informatie hierover:

“U verklaarde dat het enkel uw oom en uw broer waren die het slachtoffer werden van de explosie (CGVS 1, p. 17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud toonde u echter een post op Facebook van een Amerikaan genaamd [A.S.] waarop dezelfde foto's van uw oom te zien waren als de foto's die u neerlegde op het CGVS, samen met een link naar een krantenartikel van Pajhwok die berichtte over het incident van de bomexplosie (CGVS 2, p. 5). Hieruit blijkt dat de bomexplosie zich voordeed op 1 oktober 2013. Uw vermeende oom [M.] kwam toen om het leven in de regio van [A.]. Zoals de beschikbare informatie aantoont wordt gewag gemaakt van twee andere slachtoffers, met name zijn twee bodyguards. Op basis van het artikel kan echter niet gesteld worden of zij de aanslag al dan niet overleefden. U verklaarde echter meermaals veertien jaar oud te zijn geweest op het moment van het incident waarbij uw oom en broer om het leven kwamen, alsook op het moment dat uw vader overleed en dat de dood van uw verschillende familieleden zich in hetzelfde jaar afspeelden, hetgeen u ongeveer vijf jaar voor de machtsovername situeerde (CGVS 1, p. 7, p. 12, p. 16, p. 17, p. 18; CGVS 2, p. 5, p. 8, p. 14, p. 18). Daar u geboren bent in 2002 en de machtsovername zich voordeed in augustus 2021, zou dit betekenen dat bovenstaande feiten zich aldus in het jaar 2016 zouden moeten hebben afgespeeld. Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen, herhaalt u wederom veertien jaar oud te zijn geweest en dat u misschien een verkeerde datum heeft gezegd (CGVS 2, p. 18). Dit is niet ernstig en vergoelijkt bovenstaande incoherentie allerm minst. Wat betreft de vermelding in het artikel van een tweede bodyguard die verwond werd bij de bomexplosie, stelt u deze persoon niet te kennen (CGVS 2, p. 21). Het is dan ook merkwaardig dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare informatie, waardoor de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten.”

Verzoeker betoogt thans dat dit incident lang geleden plaatsvond en hij zich bijgevolg de exacte datum van de aanslag en bomexplosie moeilijk kan herinneren, wat volgens hem kan verklaren dat zijn verklaringen hierover niet volledig overeenstemmen met de gepubliceerde informatie. Dit hoeft volgens hem de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten niet onderuit te halen, nu een feit door verschillende personen anders kan worden gepercipieerd. Hij herhaalt zijn verklaring op het CGVS dat hij 14 jaar oud was

ten tijde van het incident en dat hij mogelijk een verkeerde datum heeft gegeven. Dit betoog werpt geen ander licht op de voorgaande beoordeling. Verzoeker geeft andermaal aan dat hij 14 jaar oud was ten tijde van het incident, wat maakt dat het incident zich zou hebben afgespeeld in het jaar 2016. Dit strookt echter niet met het krantenartikel, dat stelt dat het incident plaatsvond in het jaar 2013. Dit flagrante tijdsverschil wordt op geen enkele wijze verklaard en doet, samen met de vaststelling dat hij niets wist te zeggen over de tweede bodyguard die volgens het krantenartikel slachtoffer werd, terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover.

De Raad kan de commissaris-generaal ook volgen in het standpunt dat, indien de omgekomen hoogge-plaatste procureur werkelijk een oom betrof van verzoeker, zou mogen worden verwacht dat hij verdere documenten kan aanbrengen om zijn dood te staven, zoals foto's van de begrafenis. Dat verzoeker geen dergelijke documenten kan voorleggen, bevestigt de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden familieband. Verzoeker slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat deze omgekomen procureur van wie sprake in het krantenartikel werkelijk een oom van hem betrof. Verzoekers uitleg dat men in Afghanistan niet veel foto's van elkaar neemt, overtuigt niet. Verzoeker legt thans immers verschillende foto's voor die zijn familieleden moeten tonen en bracht foto's en video's aan die zijn broer Nas. hem tijdens zijn dienst zou hebben gestuurd (gehoor CGVS II, p. 10), waarmee hij eerder aantoont dat het niet zo ongebruikelijk was om foto's of video's te nemen en door te sturen. Verder mag worden aangenomen dat de begrafenis van een hooggeplaatste procureur wel degelijk een belangrijke gebeurtenis betrof, zodat het bij uitstek een gebeurtenis was waarop foto's zouden worden genomen. Verzoekers gratuite uitleg voor het gebrek aan bewijzen dat de omgekomen procureur werkelijk zijn oom betrof, is weinig overtuigend.

4.2.11. Er zijn verder enkele vaststellingen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de huiszoeking door de taliban kort na de machtsovername. Allereerst is het weinig aannemelijk dat de taliban hierbij zijn broer Nas. niet zouden hebben meegenomen. Verzoeker geeft immers aan dat verschillende van zijn familieleden die werkten voor de voormalige overheid reeds werden gedood omwille van dit werk en dat de taliban in die periode actief op zoek waren naar voormalig overheidspersoneel (CGVS I, p. 16). Zoals de commissaris-generaal ook reeds stelde, kon verzoekers uitleg hiervoor niet overtuigen: *"U rechtvaardigt dit door te stellen dat de taliban van Kunar niet op de hoogte waren dat hij in dienst was getreden omdat hij in Kabul werkte waardoor ze [Nas.] niet hebben meegenomen tijdens de huiszoeking (CGVS 1, p. 21, p. 22). Dit valt echter niet te rijmen met uw verklaringen dat de taliban naar de werkplek van uw broer waren gekomen op het moment van de machtsovername en in Afghanistan iedereen alles over iedereen weet (CGVS 1, p. 22 CGVS 2, p. 19). Hierop gewezen, repliceert u dat de taliban [Nas.] bij de huiszoeking niet meteen hebben meegenomen omdat ze toen de kans nog niet hadden om mensen mee te nemen of te vermoorden, omdat het nog maar het begin van de overname was (CGVS 2, p. 19). Dit houdt echter weinig steek gelet op uw verklaringen dat de taliban in het verleden er niet voor terugdeinsden om verschillende familieleden te vermoorden."* Door louter op te merken dat *"het bevreesdend karakter van de handelingen van de taliban na de machtsovername"* niet aan hem kan worden toegeschreven en te herhalen dat hij denkt dat de taliban van Kunar er niet van op de hoogte waren dat zijn broer in Kabul in dienst was getreden, wordt geen afbreuk gedaan aan deze beoordeling.

Volgende belangrijke discrepantie in verzoekers verklaringen ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake dit huisbezoek: *"Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u [...] dat de taliban vijf dagen na de machtsovername uw huis doorzochten (CGVS 1, p. 16, p. 20). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat de huiszoeking de avond van de machtsovername zelf had plaatsgevonden (CGVS 2, p. 12)."* Hierover stelt verzoeker thans in zijn tweede gehoor te hebben toegelicht dat er mogelijk een tweede huiszoeking was en ze toen niet thuis waren en al weg waren. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat verzoeker de huiszoeking die de directe aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Afghanistan de ene keer situeert op de avond van de machtsovername en de andere keer vijf dagen erna. Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van deze huiszoeking op ernstige wijze. Dat verzoeker op de zitting nog een derde tijdstip van de huiszoeking vermeldt, met name twee dagen na de machtsovername, bevestigt dit enkel maar.

4.2.12. De Raad treedt ook de beoordeling van de commissaris-generaal bij dat ernstig kan worden getwijfeld aan de voorgehouden verdwijning van verzoekers broer Nas., wat maakt dat diens actuele precarie situatie niet aannemelijk wordt gemaakt: *"Daar waar u verklaarde dat uw broer [Nas.] tot op heden vermist is, u hem de laatste keer tijdens de nacht van de huiszoeking heeft gezien en er sindsdien geen contact meer is met hem (CGVS 1, p. 22; CGVS 2, p. 12), kan u geen verklaring bieden waarom uw broer niet samen met u het land verliet. Gevraagd waarom u niet samen met [Nas.] uit Afghanistan bent vertrokken, komt u niet verder dan te poneren dat uw maternale oom ervoor zorgde dat u het land kon verlaten en u sindsdien geen contact meer had met [Nas.] (CGVS 2, p. 12, 13). Nochtans stelde u dat [Nas.] naar huis was gekomen naar aanleiding van de val van Afghanistan en dat hij tijdens de huiszoeking geslagen werd door de taliban, waardoor het vreemd is dat hij niet met u gevlucht zou zijn (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 12, p. 13). Evenmin vroeg u aan uw oom welke oplossing hij bedacht had voor uw broer, noch kan u duiden wat het plan van uw*

broer was (CGVS 2, p. 13). Dat u slechts een uur met hem had doorgebracht op het moment van de huiszoeking, is geen vergoelijking hiervoor (CGVS 2, p. 13). Verwacht kan immers worden dat u zich informeert naar het lot van uw broer. Gepeild naar wat u vervolgens allemaal ondernomen heeft om te weten te komen wat er met hem is gebeurd, verklaarde u hiernaar te hebben gevraagd bij uw maternale oom en uw moeder belde, doch antwoordde uw maternale oom vaagweg dat uw broer ergens naartoe is gegaan en uw moeder u niets zegt (CGVS 1, p. 22; CGVS 2, p. 13). Of uw oom al dan niet op de hoogte is van de verblijfplaats van uw broer [Nas.], weet u niet te zeggen, noch zou uw oom hier verdere uitleg over hebben gegeven (CGVS 2, p. 13). Dit is niet ernstig. Verwacht kan worden dat u of uw familie meer inspanningen zouden leveren om te achterhalen wat er met uw broer [Nas.] gebeurd zou kunnen zijn, gezien het belang ook voor uw vrees op vervolging. De nalatende houding van u of uw familieleden doet afbreuk aan uw ingeroepen vrees voor vervolging en plaatst de nodige vragen bij de verdwijning van uw broer.” Andermaal beperkt verzoeker er zich toe enkele van zijn verklaringen hierover te herhalen en te volharden dat hij hierover niets meer kan meedelen, nu zijn maternale oom hem geen informatie over zijn broer heeft gegeven. Dit wordt echter terecht beschouwd als een weinig aannemelijke en ongeloofwaardige verklaring. De passiviteit van verzoeker en zijn familieleden om nieuws te verkrijgen over zijn broer Nas. doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van diens zogenaamde ‘verdwijning’.

4.2.13. De Raad stelt nog vast dat verzoeker zelf verklaarde dat hij in de 5 jaar voor de machtsovername door de taliban zonder problemen met zijn familieleden in hun dorp is kunnen blijven wonen (gehoor CGVS II, p. 18). Zelfs voor zover alsnog zou moeten worden aangenomen dat zijn vader aanvankelijk les gaf aan meisjes of bepaalde van zijn familieleden in het verleden hebben gewerkt voor de voormalige overheid, slaagt hij er nog niet in aannemelijk te maken dat de taliban actueel op zoek zouden zijn naar deze familieleden of om een of andere reden actueel wraak zouden willen nemen op verzoeker of zijn familieleden omwille van deze voorgehouden vroegere tewerkstellingen. Zo herhaalt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de huiszoeking door de taliban en verzoeker er evenmin in is geslaagd om de verdwijning van zijn broer Nas. aannemelijk te maken en aldus zijn precaire situatie niet aantoon. Verzoeker is er evenmin in geslaagd om met voldoende concrete en precieze verklaringen of een begin van bewijs aannemelijk te maken dat de taliban specifiek nog naar hem op zoek zijn of dat ze zijn jongere broer lastigvallen omdat hij hier in België zou zijn herkend.

4.2.14. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen profielen van zijn familieleden en aan de ingeroepen vervolgingsfeiten. Hij kan aldus niet overtuigen dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of dat hij bij terugkeer naar zijn land om deze reden een gegronde vrees voor vervolging heeft.

4.2.15. Verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (toegeschreven) verwestering en/of normoverschrijding.

4.2.16. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer

van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige '*erg moderne*' en andere '*conservatieve*' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door '*mentaal gehandicapte personen*' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136

vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren

gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Sommige bronnen geven aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn *"verwesterd"*, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

4.2.17. Verzoeker laat in casu na om enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd. Concreet beperkt hij zich tot het aanbrengen van stukken inzake het volgen van Nederlandse taallessen en een tewerkstelling in België, maar hieruit kan niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden eigen heeft gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Voortgaand op de door verzoeker opgegeven leeftijd moet worden aangenomen dat hij ongeveer 19 jaar oud was bij vertrek uit Afghanistan. Er kan dus worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa en België kwam. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij reeds deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

De loutere duur van zijn verblijf in Europa en België en het gegeven dat hij hier werkt en de Nederlandse taal leert, zijn – gelet op wat voorafgaat en zonder enige verdere concrete invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier – niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar deze elementen toont verzoeker niet aan dat zijn verblijf in België of Europa een grote impact heeft gehad op de manier waar hij denkt en zich gedraagt of dat hij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving zoals vormgegeven door de taliban.

Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Hij beperkt zich veelal tot blote en zeer algemene beweringen die hij nalaat concreet te maken wat zijn persoon betreft. Hij brengt geen voldoende concrete en overtuigende elementen naar voor die kunnen aantonen dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hij moet redelijkerwijze ook in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Hij blijkt zo nog steeds in nauw contact te staan met zijn familieleden in Afghanistan (gehoor CGVS I, p. 5). Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker houdt verder voor intussen een westerse levensstijl te hebben, maar maakt dit nergens concreet en brengt in dit verband ook geen enkel begin van bewijs naar voor. Al zeker toont hij niet aan dat zijn huidige levensstijl zou steunen op een godsdienstige of politieke overtuiging. Er wordt immers niet in concreto aangetoond dat er bij verzoeker sprake is van een politieke of religieuze overtuiging (zoals een opvatting,

gedachte, mening of geloof) die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban en die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn westerse levensstijl voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat verzoeker om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep. Aangaande het voorgehouden uiterlijk van verzoeker, zoals zijn kledij, dient nog te worden opgemerkt dat dergelijke uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat hij deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren aan de geldende normen van de Afghaanse maatschappij.

Verzoeker kan ook niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten om aannemelijk te maken dat hij is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad merkt ook op dat verzoeker verwijst naar gelijklopende informatie als deze die is onderzocht in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker brengt aldus in het kader van zijn beroep geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geëist omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden geëist of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Uit het voorgaande is ook gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. In zoverre hij de vrees uit dat hij bij aankomst in het land gelet op zijn familiebanden met personen die werkten voor de voormalige overheid riskeert te worden geëist door de taliban, wordt herhaald dat verzoeker dergelijke familiebanden niet aannemelijk heeft kunnen maken. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in nauw contact stond met zijn familieleden in Afghanistan (gehoor CGVS I, p. 5). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.18. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou

lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor*

socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedsel-prijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging bijgevolg autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”)

UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan – Country Focus” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Waar verzoeker vraagt om het dossier terug te zenden naar het CGVS en aldus de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS